

Μύθος της ινδιάνικης παράδοσης – Απόδοση: Αρετή Τσιφλίδου

Πριν πολλά πολλά χρόνια, πριν ακόμη ο Κολόμβος ανακαλύψει την Αμερική, ζούσε ένας νεαρός Ινδιάνος, ο Βούντς, στις απέραντες πολιτείες της Δύσης. Ο Βουντς ήθελε να κάνει κάτι καλό για το λαό του, μα ήταν πολύ νέος και δεν ήξερε τι ακριβώς.

Όταν έφτασε ο καιρός που θα γινόταν άντρας και έπρεπε να περάσει από μια δοκιμασία, όπως κάθε αγόρι της φυλής του, ο πατέρας του έφτιαξε μια μικρή καλαμμένα καλύβα μέσα στο δάσος, όπου ο Βούντς θα περνούσε ένα μήνα ολομόναχος, νηστεύοντας και μη μιλώντας σε ανθρώπινη ψυχή. Το αγόρι, ήθελε πολύ να το κάνει γιατί πίστευε ότι έτσι θα του φανερωνόταν το Μεγάλο Πνεύμα και θα του έδειχνε το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει.

Χαιρέτησε τους δικούς του και αποτραβήχτηκε στην μοναχική καλύβα, αρχίζοντας τη νηστεία και την περισυλλογή. Την πρώτη μέρα την πέρασε περπατώντας ολομόναχος στο δάσος παρατηρώντας τα λουλούδια και τα φυτά που έβρισκε στο δρόμο του.

Μελέτησε πώς μεγάλωναν τα φύλλα και τα άγρια μούρα, έμαθε ποια τρώγονται και ποια είναι φαρμακερά, ποια γιατρεύουν τις πληγές και τις αρρώστιες. Έπειτα γύρισε στην καλύβα του για να μελετήσει αυτό το θαύμα της φύσης. Για να είναι πιο καθαρό το μυαλό του και να σκεφτεί καλύτερα δεν έβαλε καμιά τροφή στο στόμα του. Ευχαρίστησε το Μεγάλο Πνεύμα, το Δημιουργό της Ζωής και μελέτησε βαθιά το μυστήριο της ζωής και του θανάτου και τον αγώνα που κάνουν όλα τα ζωντανά πλάσματα, τα ζώα καθώς και ο άνθρωπος.

Πέρασε έτσι μια ολόκληρη εβδομάδα με περισυλλογή και απόλυτη νηστεία. Ένιωθε αδύναμος και εξαντλημένος και αισθανόταν ότι το μυαλό του δε δούλευε καθαρά. Ένα βράδυ εκεί που ξάπλωνε είδε μπροστά του ένα όμορφο παλικάρι που έμοιαζε σα να κατέβαινε σιγά σιγά από τον ουρανό στην καλύβα του. Ήταν ντυμένο με πλούσια ρούχα που είχαν το τρυφερό πράσινο και κιτρινωπό χρώμα που έχουν την Άνοιξη όλα τα πρωτόβγαλτα βλαστάρια.

Ο ξένος από τον ουρανό του είπε:

Το Μεγάλο Πνεύμα μ' έστειλε σε σένα γιατί είδε την καλοσύνη σου και την μεγάλη σου επιθυμία να κάνεις κάτι καλό για το λαό σου. Μ' έστειλε για να σου δείξω πώς θα τον βοηθήσεις.

Ο Βούντς χάρηκε τόσο πολύ, μα δεν είχε δύναμη να σηκωθεί από το στρώμα του.

Το Μεγάλο Πνεύμα είναι ευχαριστημένο που δεν σπαταλάς τη δύναμη σου στον πόλεμο και δε ζηλεύεις τους πολεμιστές αλλά ψαρεύεις και κυνηγάς για να θρέψεις το λαό σου. Υπάρχει όμως ένας καλύτερος τρόπος για να τον βοηθήσεις αλλά είναι λίγο πιο αργός. Άκουσε προσεκτικά αυτά που θα σου πω και το μυστικό για να θρέψεις τα πεινασμένα αδέρφια σου, θα γίνει δικό σου.

Ο Βούντς με δυσκολία παρακολουθούσε τα λόγια του ξένου. Η καρδιά του όμως πλημμύρισε με ελπίδα και ένιωθε το αίμα του να κυλάει γεμάτο δύναμη στις φλέβες του.

Άκουσε λοιπόν: το κορμί μου αυτό που νομίζεις ότι βλέπεις μπροστά σου είναι μια οπτασία! Η φωνή αυτή που νομίζεις ότι ακούς, δεν είναι παρά ένα όνειρο. Αυτά θα σβήσουν, θα χαθούν και θα ξαναπάνε στον ουρανό. Τα μεταξωτά πράσινα και κίτρινα ρούχα όμως που φοράω είναι αληθινά και χειροπιαστά. Είναι από ρίζες και από σπόρους. Από ζωντανό χυμό και φύλλα που το Μεγάλο Πνεύμα έχει φυσηξει μέσα τους το μυστικό της ζωής. Μόλις χαθώ, πάρε όλα τα πράσινα και τα κίτρινα κομμάτια και θάψε τα ευλαβικά στο χώμα. Προσοχή όμως! Πρώτα να καθαρίσεις τις πέτρες, τα ξερόκλαδα και κάθε σκουπίδι, έτσι ώστε η γη να είναι καθαρή και να τη βλέπει ελεύθερα ο ήλιος και να την ποτίζει η βροχή. Αφού τα σκεπάσεις, να έρχεσαι συχνά σ' αυτό τον τάφο όπου θα έχεις θάψει τα ρούχα μου. Περίμενε υπομονετικά ώσπου θα δεις να ζωντανεύουν. Μην αφήσεις να φυτρώσουν αγριάδες και τσουκνίδες και με

τον καιρό θα ανακαλύψεις αυτό που τόσο γύρευες. Κάτι που θα σε βοηθήσει να σώσεις το λαό σου από την πείνα.

Μ' αυτά τα λόγια ο ξένος εξαφανίστηκε στον ουρανό. Είχε απομείνει όμως ο σωρός από πράσινες και κίτρινες μεταξωτές κλωστές.

Ο Βούντς σηκώθηκε με καινούρια δύναμη από το στρώμα όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Άγγιξε τα ρούχα του ξένου και του φάνηκε σα να έκαιγαν. Με σεβασμό άνοιξε ένα λάκκο. Με πίστη και ελπίδα καθάρισε την ανοιξιιάτικη γη από κάθε ρίζα, κάθε πετραδάκι και ξερόκλαδο και σπόρο κι ύστερα τρυφερά όπως μια μητέρα βάζει το μωρό της στην κούνια του, άπλωσε μέσα στον λάκκο τις κίτρινες και πράσινες κλωστές και τις σκέπασε με προσοχή. Επέστρεψε στο σπίτι του πατέρα του και για πολύ καιρό δεν έλεγε τίποτε για την παράξενη οπτασία. Κάθε μέρα πήγαινε στον τάφο και τον περιποιόταν. Χαιρόταν που ο ήλιος και η βροχή κρατούσαν τη γη μαλακή, υγρή και γόνιμη.

Μετά από καιρό, μια καλοκαιρινή μέρα, είδε να ξεπροβάλλουν μέσα από το χώμα καταπράσινα βλασταράκια. Ήταν τόσο τρυφερά που έμοιαζαν με φτερό. Γεμάτος ανυπομονησία περίμενε την επόμενη μέρα να ξαναπάει για να δει πόσο θα μεγάλωναν. Στο τέλος του καλοκαιριού, παρακάλεσε μια μέρα τον πατέρα του να πάει μαζί του. Πήγε το γέρο στο λιβάδι όπου είχε σκάψει τον τάφο κι είχε θάψει τα ρούχα του ουράνιου ξένου. Το λιβάδι ήταν γεμάτο από σειρές ολόκληρες ψηλά, καταπράσινα φυτά, μ' ολόισιους ψηλούς κορμούς, με χρυσές φούντες που έπεφταν με χάρη. Κάθε φυτό ήταν στολισμένο με μακρουλά πράσινα φύλλα και μέσα από τα φύλλα ξεχώριζαν σφιχτά τσαμπιά από πορτοκαλί καλαμπόκι και κάθε κόκκος τους ήταν γεμάτος με γλυκό και νόστιμο χυμό. *Αυτό είναι το δώρο του φίλου μου! Το Μεγάλο Πνεύμα μου φανέρωσε το μυστικό, πώς να θρέψω το λαό μου δίχως να σκοτώνω! Από δω και πέρα το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να φροντίζουμε το χώμα, που θα μας χαρίζει τους καρπούς του κάθε χρόνο.*

Ο πατέρας δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του! Έπεσε στα γόνατα με το γιο του και ευχαρίστησαν και οι δύο το Μεγάλο Πνεύμα που είχε στείλει αυτήν την ανταμοιβή για την πίστη και την αφοσίωση του νεαρού αγοριού και την ακλόνητη επιθυμία του να βοηθήσει το λαό του. Κι έτσι λέει η παλιά ινδιάνικη παράδοση ότι ήρθε στον κόσμο το καλαμπόκι!